

Verplaatsing van grote stenen door klank in Tibet Getuigenverslag van een wetenschapper¹

Uit: Sampo Nr. 8

Een Nieuwzeelandse wetenschapper gaf me onlangs een intrigerend uittreksel van een artikel dat in een Duits tijdschrift is gepubliceerd, dat verhaalt van een demonstratie van levitatie in Tibet. Ik was verbaasd over de informatie in het verhaal, en verrast dat het artikel door de censuur was geslipt die ertoe neigt te voorkomen dat dergelijke kennis uitlekt naar een groter publiek.

Alle eendere verhalen die ik tot dan toe had gelezen, misten over het algemeen specifieke informatie die nodig is om het waarheidsgehalte te kunnen aantonen. In dit geval werden een set aan geometrische maten genomen, en ik ontdekte, tot mijn grote opluchting, dat toen ze omgezet werden in hun equivalente geodetische maten, die in verhouding staan tot grid harmonics,² de waarden een directe associatie gaven met diegene in de verenigde harmonische vergelijkingen die zijn uitgegeven in mijn vroegere werken. De volgende uittreksels zijn vertalingen van het Duits artikel.

'We weten van de priesters van het verre oosten dat ze in staat waren om zware keien op te tillen naar hoge bergen met behulp van groepen van verschillende klanken. De kennis van de verschillende trillingen in het hoorbare gebied laat aan een natuurwetenschapper zien dat een trillend en verdicht klankveld de zwaartekracht teniet kan doen. De Zweedse ingenieur Olaf Alexanderson schreef over het fenomeen in de publicatie *Implosion No. 13*. Het volgende verslag is gebaseerd op observaties die slechts 20 jaar geleden gedaan zijn in Tibet. Ik heb dit verslag van de civiele ingenieur en flight manager, Henry Kjelson, een vriend van me. Hij nam dit verslag later op in zijn boek, *The Lost Techniques*. Dit is zijn verslag.

Een Zweedse arts, Dr. Jarl, een vriend van Kjelson, studeerde in Oxford. Gedurende die tijd werd hij bevriend met een jonge Tibetaanse student. Een paar jaar later, het was 1939, reisde Dr. Jarl naar Egypte voor de 'English Scientific Society'. Daar werd hij gezien door een boodschapper van zijn Tibetaanse vriend, en werd dringend verzocht om naar Tibet te komen om een hoge lama te behandelen. Na Dr. Jarl's vertrek volgde hij de boodschapper en na een lange reis per vliegtuig en yak karavaan, kwam hij aan bij het klooster, waar de oude lama en ook zijn vriend nu leefden; deze had nu een hoge positie. Dr. Jarl verbleef daar enige tijd, en door zijn vriendschap met de Tibetanen leerde hij veel dingen waarvan andere vreemdelingen geen kans hadden om over te horen of waar te nemen.

Op een dag nam zijn vriend hem mee naar een plek in de buurt van het klooster en toonde hem een schuin oplopende weide die in het noordwesten omringd werd door hoge rotspunten. In een van de rotswanden, op een hoogte van ongeveer 250 meter was een groot gat dat leek op de ingang tot een grot. Voor dit gat was een platform waarop de monniken een stenen

muur bouwden. De enige toegang tot dit platform was vanaf de top van de rotsen en de monniken lieten zich neer met behulp van touwen.

In het midden van de weide, ongeveer 250 meter van de rotswand, was een gepolijst stuk rots met een schaalvormige holte in het midden. De schaal had een diameter van een meter en een diepte van 15 centimeter. Een steenblok werd in deze holte gemanoeuvereerd door yak ossen. Het blok was een meter breed en anderhalf meter lang. Daarop werden 19 muziekinstrumenten geplaatst in een boog van 90 graden op een afstand van 63 meter van de steen met schaal. De straal van 63 meter werd accuraat afgemeten. De muziekinstrumenten bestonden uit 13 trommels en 6 trompetten (Ragdons). Acht trommels hadden een doorsnee van een meter en een lengte van anderhalf meter. Vier trommels hadden een middelgrootte met een doorsnee van 0.7 meter en een lengte van een meter. De enige kleine trommel had een doorsnee van 0.2 meter en een lengte van 0.3 meter. Alle trompetten hadden dezelfde grootte. Ze waren 3.12 meter lang en hadden een opening van 0.3 meter. De grote trommels en alle trompetten waren vastgemaakt op verhogingen die konden worden bijgesteld met stokken in de richting van de gepolijste steen. De grote trommels waren gemaakt van 1mm. dik plaatijzer, en hadden een gewicht van 150 kg. Ze waren gebouwd in vijf delen. Alle trommels waren open aan een kant, terwijl de andere zijde een bodem van metaal hadden, waarop de monniken sloegen met grote lederen sticks. Achter elk instrument stond een rij van monniken.

Als de steen in positie lag, gaf de monnik achter de kleine trommel een signaal om het concert te beginnen. De kleine trommel had een zeer scherp geluid, en kon zelfs worden gehoord boven de andere instrumenten, die al een verschrikkelijke herrie maakten. Alle monniken waren een gebed aan het zingen en chanten, daarbij langzaam het tempo van deze ongelofelijke herrie opvoerend. Gedurende de eerste vier minuten gebeurde er niets, dan, als de snelheid van het trommelen en de herrie toenamen, begon het grote blok steen te bewegen en schommelen, en plotseling verhief het zich in de lucht met een toenemende snelheid in de richting van het platform voor de grotholte op 250 meter hoogte. Na drie minuten opstijgen landde het op het platform.

Ze brachten onophoudelijk nieuwe blokken naar de weide, en de monniken transporteerden met deze methode 5 à 6 blokken per uur op een parabolisch vliegspoor van ongeveer 500 meter lang en 250 meter hoog. Van tijd tot tijd spleet er een steen, en de monniken ruimden de gespleten stenen op. Een nogal ongelofelijke opgave.

Dr. Jarl wist van het verplaatsen van de stenen. Tibetaanse experts zoals Linaver, Spalding en Huc hadden erover gesproken, maar hadden het nooit gezien. Dus was Dr. Jarl de eerste vreemdeling die de kans had dit opmerkelijke spektakel te zien. Omdat hij in het begin het idee had dat hij slachtoffer was van massapsychose, maakte hij twee films van het voorval. De films toonden precies dezelfde dingen waarvan hij getuige was geweest.

De Engelse Society waarvoor Dr. Jarl werkte, confisqueerde de twee films en verklaarden ze als zijnde geclassificeerd. Ze werden pas 1990 vrijgegeven. Deze actie is nogal moeilijk uit te leggen, of te begrijpen. Einde van het bericht'

Het feit dat de films onmiddellijk werden geclassificeerd is niet moeilijk te begrijpen wanneer je de gegeven maten omzet in hun geometrische equivalenten. Dan wordt duidelijk dat de monniken in Tibet volledig in overeenstemming zijn met de wetten die de structuur van materie beheersen, welke de wetenschappers in de huidige westerse wereld nu schoorvoetend onderzoeken. Uit de berekeningen blijkt dat de gebeden die door de monniken werden gezongen, geen enkele directe invloed hadden op het feit dat de stenen werden opgetild van de grond. De reactie werd niet aangezet door het religieuze vuur van de groep, maar door de superieure wetenschappelijke kennis die door de hoge priesters wordt beheerd. Het geheim steekt in de geometrische plaatsing van de muziekinstrumenten in verhouding tot stenen die dienen te worden opgetild, en de harmonische afstemming van de trommels en trompetten. Het gecombineerde luide chanten van de priesters die hun stemmen op een bepaalde hoogte en ritme gebruiken, zal hoogst waarschijnlijk het gecombineerde effect versterken, maar het gezang op zich heeft geloof ik geen gevolg.

De geluidsgolven die werden gegenereerd door de combinatie werden op zo'n wijze gericht dat er een anti-zwaartekracht effect werd geschapen in de centrale focus (de plaats van de stenen) en rond de omtrek, of de boog, van een derde van een cirkel waar doorheen de stenen bewogen. Wanneer we het diagram analyseren dat met het oorspronkelijke artikel werd gepubliceerd, dit vergelijken met het gemodificeerde diagram, worden we de volgende coördinaten gewaar, en de implicaties ervan, wanneer men dit vergelijkt met mijn eerder gepubliceerde werken.

De afstand tussen het stenen blok en de centrale standaard van de trommelsteunen bleek 63 meter te zijn. Van de grote trommels werd meegedeeld dat ze anderhalf meter lang waren, dus de afstand van het blok tot het trillingsoppervlak van elke trommel zou in de buurt van de 63.75 meter kunnen zijn, als je bedenkt dat de centrale trommelstandaard in de buurt zou liggen van het centrum van evenwicht.

Mijn theoretische analyse, met de rekenmachine, duidt erop dat de exacte afstand 63,7079 meter zou zijn voor de optimale harmonische reactie. Door wiskundige conversie vinden we dat deze waarde gelijk is aan 206,2648062 geodetische 'voeten' (een lengtemaat), wat harmonisch gelijk is aan de lengte van de aardstraal in arcseconden (in relatie tot het aardoppervlak) 206264,8062. Dat leidt ons ook tot de volgende associaties: $(206,2648062 \times 2) = 412,5296124$. Het kwadraat van dit getal = 170180,68, wat de theoretische 'harmonic' is van massa aan het aardoppervlak.

De vier rijen monniken die achter de instrumenten stonden in een kwart cirkel voegden toe aan de productie van klank door hun luide gezang en

moeten betrokken worden met het oog op het geometrische patroon. Als we aannemen dat ze ongeveer twee voet uiteen stonden, kunnen we een berekende waarde van 8,08865 geodetisch voet toevoegen aan de radius van de gehele groep. Dit geeft een maximum straal van 214,3534583 geodetische voet. De omtrek van een gehele cirkel met deze straal zou zijn: 1346.822499 geodetische voet. Wat een halve 'harmonic' is van 2693.645 (verenigd veld).

De afstand van het steenblok tot een berekend punt in de rotswand en de hoogte van de uitsparing in de rotswand vanaf de grond werd gegeven als 250 meter. Als we ons nu kunnen voorstellen dat de opgelichte stenen blokken door een kwartcirkel bewegen tijdens hun vlucht vanaf de grond naar het gat in de rotswand, dan zou het steunpunt van de straal samenvallen met deze positie.

De theoretische straal bleek 249,8767262 meter te zijn, wat zeer dicht ligt bij de schatting. Dit converteert in 809,016999 geodetische voet. De diameter van de gehele cirkel zou daarom zijn: 1618,034 geodetische voet.

Een cirkel met deze diameter heeft een omtrek van 5083,203728 eenheden, die verdeeld kunnen worden in drie gelijke lengtes van 1694,4. Het blijkt daardoor dat de opgetilde stenen, eenmaal in resonantie met een bepaalde frequentie, zouden ertoe neigen om een vluchtweg te kiezen dat samenvalt met een derde van een cirkel. De ruimtelijke afstand is gelijk aan de 'mass harmonic' in het centrum van een lichtveld, 1694443.

De instrumenten die werden gebruikt door de groep, zouden in theorie ook gestemd zijn om harmonische golfvormen te produceren die associëren met de verenigde velden. De gegeven maten zijn in afgeronde delen van een meter weergegeven, maar in de praktijk kun je kleine variaties van deze maten verwachten om de juiste resonantieruimtes binnen de instrumenten te scheppen. De geometrische opstelling, en het aantal instrumenten in de groep kan ook een zeer belangrijke factor zijn.

Wanneer de gegeven maten voor elk type trommel fractioneel is veranderd en omgezet in zijn geometrische equivalent, wordt een interessante waarde voor de vierkante capaciteit duidelijk.

De grote trommels: 1,517201563 meter lang, 1,000721361 meter breed = 58,94627524 geodetische inches lang, 38,88 geodetische inches breed = 69984 vierkante inches capaciteit = 40,5 vierkante geodetische voet capaciteit.

Daardoor is de vierkante capaciteit voor acht trommels = 324 vierkante geodetische voet. Deze harmonische waarde wordt gebouwd de 'wereld grid' en is gelijk aan de helft van de 'harmonic' 648.

De middelgrote trommels: 1,000721361 meter lang, 0,695189635 meter breed = 38,88 geodetische inches lang, 27,00948944 geodetische inches breed = 22276,59899 vierkante geodetische inches capaciteit = 12,89155034 vierkante geodetische voet capaciteit.

Hierdoor is de vierkante capaciteit van vier trommels: = 51,56620136 vierkante geodetische voet.³

Daar de schotelvorm naar boven was gefocused naar het steenblok dat moest worden opgetild, zou je kunnen verwachten dat een bepaalde reactie plaats zou vinden die een effect heeft op de massa. De geometrische vorm van de holte schijnt te zijn gemaakt op zo'n manier dat de geprojecteerde frequentie vortex een wederzijdse reactie veroorzaakt op de 'mass harmonic' van elk blok. De overeenkomstige waarde van $0,484813682 = 2,062648055$, Twee maal deze waarde: = $4,12529611$. Het vierkant van deze waarde: = $17,018068$ (de 'mass harmonic' aan het aardoppervlak: 17018068).

Ik geloof dat er weinig twijfel is dat de Tibetanen bezit hadden van de geheimen betreffende de geometrische structuur van materie, en de methoden van manipulatie van de harmonische waarden, maar als we de wiskundige theorie achter het incident kunnen begrijpen, en de toepassing uitbreiden, presenteert zich een nog fascinerender idee.

Het tempelcomplex in Lhasa, Tibet's hoofdstad.

Noten:

1. Uittreksel van 'Anti-gravity and the World Grid' geredigeerd door D.H. Childress, H.8, 'Acoustic levitation of stones' door Bruce Cathie, blz. 213-217.
2. 'The grid' is een netwerk van krachtlijnen rond de aarde, die de punten van een pentagonedecaëder en een icosaeëder met elkaar verbindt. Ertussen weven harmonische trillingen die met de golflengte tussen de punten van 'the grid' van doen hebben. Vandaar de term 'grid harmonics'. Zie hiertoe ook <http://www.akasha.de/~aton/PHIgrid.html>.
3. $14,97414932$ centimeter = $5,895334377$ inches = $5,817764187$ geodetische inches = $0,484813682$ geodetische voet.